

Буває озоріння...

Платон Воронько

Буває озоріння!
Так, але негусто.
Коли ж ти вчув його заздалегідь —
Воно стьмяніє враз.
На серці стане пусто,
Душа схолоне, наче дзвона мідь,
А ти у дзвін той будеш калатати
І тішитись: яка луна довкіл!
Хоча луна не вилітала з хати,
Вона, безкрила, билася об стіл.